

Հովելի Գիրքը և Լաոդիկեան Յոթերորդ-օրյա Աղվենտիստ Եկեղեցին — Թիվ տասնմեկ

Jeff Pippenger

2025-12-14

Թիվ տասնմեկ

Վերջին անձրևի լուրը նախագգուշացում է փորձաշրջանի մոտալուտ փակման մասին՝ գուգակցված անձնական պատրաստության կոչով: Այդ երկու հասկացությունները ներկայացված են Եսայու տեսիլքի տասներորդ և տասնմեկերորդ գլուխներում, և դա արվում է Դանիել տասնմեկի լուրի համատեքստում, որը բացվեց 1989 թվականին, և որի թաքնված պատմությունը բացվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակ, որոնք տեսիլքում ներկայացված են Եսայիով և նրա որդիներով: Այս երկու գծերը միասին ներկայացնում են նախագգուշացում Աքազի համար, որը ներկայացնում է լաոդիկեցիներին, որոնք չունեն այս երկու՝ ներքին և արտաքին գծերի «իմացություն»-ը, որոնք համատարած անցնում են աստվածաշնչյան մարգարեության միջով:

Դանիել 11:11-ը և Հայտնություն 11:11-ը ներկայացնում են նույն ներքին և արտաքին պատկերումը, որտեղ Դանիելը ներկայացնում է արտաքինը, իսկ Հայտնությունը՝ ներքինը: Այս երկու ներքին և արտաքին «գլուխներն ու համարները» անմիջապես կապված են տասներորդ և տասնմեկերորդ գլուխների արտաքին և ներքին պատգամների հետ, և այդպես են նաև Եսայիա 11:11-ում:

Եսայիա վեցերորդ գլուխը 9/11-ն է և նույնացնում է Եսայիայի մաքրագործությունն ու օծումը որպես պատգամաբեր 9/11-ին: Յոթերորդ գլխից սկսած ներկայացվում է այն պատգամի ուրվագիծը, որը հասավ 9/11-ին: Տասներորդ գլուխը նույնացնում է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների դերը, քանզի դա այն պատգամն էր, որ բացվեց վախճանի ժամանակ 1989 թվականին:

Եսայիայի տասնմեկերորդ գլուխը ներկայացնում է 9/11-ը, ինչպես նաև Եսայիայի և նրա պատգամի օծումը: Առաջին համարը տասներորդ համարի հետ կապված է «Հեսսե»-ով, և տասներորդ համարն ասում է. «Եվ այն օրը», իսկ տասնմեկերորդ համարը շարունակում է՝ ասելով. «Եվ պիտի լինի այն օրը, որ Տերը երկրորդ անգամ նորից Իր ձեռքը պիտի մեկնի՝ Իր ժողովրդի մնացորդը ետ բերելու համար»:

Այդ օրը 1850 թվականն էր:

Եվ Հեսսեի բնից մի շուտ պիտի ելնի, և նրա արմատներից մի ոստ պիտի բուսնի: Եվ Տիրոջ Հոգին պիտի հանգչի նրա վրա՝ իմաստության և հանճարի հոգին, խորհրդի և գործության հոգին, գիտության և Տիրոջ երկյուղի հոգին: Եվ նա պիտի լցվի Տիրոջ երկյուղով. և պիտի չդատի իր աչքերի տեսածով, և պիտի չհանդիմանի իր ականջների լսածով: Այլ արդարությամբ պիտի դատի աղքատներին, և ուղիղությամբ պիտի վճիռ արձակի երկրի հեզերի համար. և իր բերանի

գավազանով պիտի զարկի երկիրը, և իր շուրթերի շնչով պիտի սպանի ամբարիշտին: Եվ արդարությունը պիտի լինի նրա մեջքի գոտին, և հավատարմությունը՝ նրա կողերի գոտին: Գայլն էլ գառի հետ պիտի բնակվի, և հովազը ուլի հետ պիտի պառկի. և հորթը, առյուծի կորիզը և պարարտ անասունը միասին պիտի լինեն, և մի փոքրիկ երեխա պիտի առաջնորդի նրանց: Եվ կովն ու արջը միասին պիտի արածեն, նրանց ձագերը միասին պիտի պառկեն. և առյուծը եզի պես հարդ պիտի ուտի: Եվ ծծկեր երեխան իժի ծակի վրա պիտի խաղա, և կրծքից կտրված երեխան իր ձեռքը պիտի դնի քարբի բնի վրա: Նրանք վնաս չեն տա և կործանում չեն անի իմ ամբողջ սուրբ լեռան վրա, որովհետև երկիրը պիտի լցվի Տիրոջ գիտությամբ, ինչպես ջրերը ծածկում են ծովը:

11:10 Եվ այն օրը կլինի Հեսսեի արմատը, որը պիտի կանգնի իբրև ժողովուրդների դրոշակ. նրան պիտի փնտրեն հեթանոսները, և նրա հանգիստը փառավոր պիտի լինի:

11:11 Եվ այն օրը պիտի լինի, որ Տերը երկրորդ անգամ պիտի մեկնի Իր ձեռքը՝ փրկագնելու Իր ժողովրդի մնացորդին, որ պիտի մնա Ասորեստանից, Եգիպտոսից, Պաթրոսից, Քուշից, Եդամից, Սենաարից, Համաթից և ծովի կղզիներից:

11:12 Եվ Նա դրոշակ պիտի կանգնեցնի ազգերի համար, և պիտի հավաքի Իսրայելի վտարանդիներին, և պիտի համախմբի Հուդայի ցրվածներին երկրի չորս ձագերից:

Եփրեմի նախանձը ևս պիտի վերանա, և Հուդայի հակառակորդները պիտի կտրվեն. Եփրեմը չի նախանձի Հուդային, և Հուդան չի նեղի Եփրեմին: Սակայն նրանք պիտի իջնեն Փղշտացիների ուսերի վրա դեպի արևմուտք, միասին պիտի կողոպտեն արևելքի որդիներին. իրենց ձեռքը պիտի դնեն Եդոմի և Մովաբի վրա, և Ամմոնի որդիները պիտի հնազանդվեն նրանց:

Եվ Տերը բոլորովին պիտի կործանի Եգիպտական ծովի լեզուն, և իր գորավոր հողմով իր ձեռքը պիտի շարժե գետի վրայ, և պիտի զարնե նրան եօթն հոսանքների, և մարդկանց պիտի անցնե չոր ոտքով: Եվ ճանապարհ պիտի լինի իր ժողովրդի մնացորդի համար, որ պիտի մնայ Ասորեստանից, ինչպես եղաւ Իսրայելին այն օրը, երբ նա դուրս ելաւ Եգիպտոսի երկրից: Եսայիա 11:1–16.

Առաջին համարը ասում է. «Եվ Հեսսեի բնի միջից մի ոստ պիտի ելնի, և նրա արմատներից մի շյուղ պիտի բուսնի. և Տիրոջ Հոգին պիտի հանգչի նրա վրա»: Քրիստոսի այս գորավոր նկարագրությունը շարունակվում է, ՍԱԿԱՅՆ այս նկարագրությունը ավելի շատ վերաբերում է վերջին օրերին, քան Եսայի օրերին կամ նույնիսկ այն օրերին, երբ Քրիստոսը մարդկանց մեջ շրջում էր:

Ուշադիր ընթերցումը ցույց է տալիս, որ առաջինից մինչև իններորդ համարները բոլորն էլ Քրիստոսի նույնացնող բնութագրիչներն են, իսկ տասներորդ համարում ասվում է. «Եվ պիտի դուրս գա մի գավազան»: Մտքի հոսքի մեջ առաջին համարից մինչև տասներորդ համարը ոչ մի ընդհատում չկա: Տասներորդ համարն ասում է. «և այն օրը», ինչը պետք է տեղի ունենա նույն օրը, ինչ առաջին համարը: Թե՛ տասներորդ, թե՛ առաջին համարները նույնացնում են «արմատը» և այդ կերպ այդ երկու համարները

միմյանց են կապում՝ տող առ տող:

Առաջին և տասներորդ համարները միասին ասում են. «Եվ մի շյուղ պիտի ելնի Հեսսեի բնից, և մի ճյուղ պիտի աճի նրա արմատներից. և այն օրը պիտի լինի Հեսսեի մի արմատ, որ պիտի կանգնի որպես դրոշ ժողովուրդների համար. նրան պիտի փնտրեն հեթանոսները, և նրա հանգիստը պիտի լինի փառավոր»:

«Գավազանը» իշխանության խորհրդանիշ է:

Եվ նա ծնեց արու գավակ, որ պիտի հովվեր բոլոր ազգերին երկաթե գավազանով. և նրա գավակը վեր առնվեց առ Աստված և դեպի նրա աթոռը: Հայտնություն 12:5.

«Գավազանը» ընտրության, բաժանման և առանձնացման խորհրդանիշ է:

Եվ Մովսեսը գավազանները դրեց Տիրոջ առաջ՝ վկայության խորանում: Եվ եղավ, որ հաջորդ օրը Մովսեսը մտավ վկայության խորանը. և ահա, Ահարոնի գավազանը՝ Ղևիի տան համար, բողբոջել էր, և արձակել էր բողբոջներ, և ծաղկել էր ծաղիկներով, և տվել էր նուշ: Եվ Մովսեսը Տիրոջ առաջից բոլոր գավազանները դուրս բերեց Իսրայելի բոլոր որդիների մոտ. և նրանք նայեցին ու յուրաքանչյուր մարդ վերցրեց իր գավազանը: Եվ Տերը Մովսեսին ասաց. «Ահարոնի գավազանը դարձյալ դիր վկայության առաջ, որպեսզի պահվի իբրև նշան ապստամբների դեմ. և դու նրանց տրտունջներն իսպառ պիտի հեռացնես Ինձնից, որպեսզի նրանք չմեռնեն»: Եվ Մովսեսն արեց այդպես. ինչպես Տերը պատվիրել էր նրան, այնպես էլ արեց նա: Թվեր 17:7–11.

Ահարոնի ծաղկած գավազանը մատնանշում է մի «գավազան» վերջին անձրևի ժամանակաշրջանում, որովհետև Ահարոնինը տասներեք «գավազաններից» միակ «գավազանն» էր, որ ծաղկեց: Այդ ծաղկելը վերջին անձրևի ժամանակաշրջանի խորհրդանիշն է, երբ Աստված կհայտնի տարբերությունը այն տասներկու ապստամբ «գավազանների» և այդ «գավազանի» միջև, որոնք հավակնում են ունենալ վերջին անձրևի լուրը, ինչպես նաև, ինչպես պատկերված է Եղիայի՝ կրակով արված ցույցով, որը նշանավորեց ճշմարիտի և կեղծի միջև եղած տարբերությունը: «Գավազանը» նաև չափման և դատաստանի խորհրդանիշ է:

Եվ ինձ տրվեց եղեգ՝ գավազանի նման. և հրեշտակը կանգնած՝ ասում էր. Վե՛ր կաց և չափի՛ր Աստծու տաճարը, և սեղանը, և նրանց, որ այնտեղ երկրպագում են: Հայտնություն 11:1.

«Գավազանը» ելնում է Հեսսեի բնից, և «Հեսսե» նշանակում է «աչքի ընկնել», ինչպես նշանաբարերն են Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ: Փարեսը Հեսսեի իրական «արմատն» էր, և «Փարես» նշանակում է «խախտում, ճեղքում, դուրս պոռթկալ կամ ցրվել»: Փարեսը Հեսսեի արյունակցական շառավղի արմատը կամ սկիզբն է: Հետևաբար «Հեսսեի արմատը» ալֆա Փարեսի խորհրդանիշն է, իսկ օմեգան՝ Հեսսեն, սկիզբն ու վերջը: Հեսսեի արմատը սկսվում է ցրումով (Փարես) և ավարտվում է կանգնած մարդու մի նշանաբարի մոտ: Մարգարեական իմաստով կանգնող մարդիկ նշանավորում են մի թագավորություն: Աստվածաշնչում Փարեսը սկսում է արյունակցական մի շառավիղ՝

առանց որևէ կապի իր հայտնվելուց առաջ, և նրա անունը նշանակում է խախտում, ուստի նրա տոհմաբանության արձանագրությունն ու նրա անունը նույնականացնում են Փարեսին որպես սկիզբ՝ Հեսսեին դարձնելով վերջը: Մելքիսեդեկը ևս աստվածաշնչյան մի անձ է, որ ներկայացվում է որպես առանց նախորդ տոհմաբանության, ինչպես Փարեսի պարագայում է: Փարեսի արմատը պարունակում է այն ճշմարտությունը, որ նա ներկայացնում է Մելքիսեդեկի քահանայություն, որին Աբրահամը տասանորդներ տվեց:

Մելքիսեդեկի կարգը Քրիստոսի քահանայական կարգն է:

Ուր որ նախակարապետը մեզ համար մտավ, այսինքն՝ Հիսուսը, որ Մելքիսեդեկի կարգի համեմատ հավիտյան Քահանայապետ եղավ: Եբրայեցիս 6:20.

Հեսսեի արմատը Մելքիսեդեկի քահանայությունն էր, և սկիզբը պետք է արտացոլի վախճանը: Հեսսեն ներկայացնում է Մելքիսեդեկի քահանայության վերջին խումբը, որ ոտքի պիտի կանգնի, որոնք, ըստ Եսայու, դրոշակ են ազգերի համար:

«Ցողուն» նշանակում է «կտրել (ծառերը), ծառի բունը կամ կոճղը (որպես հատված կամ որպես տնկված)», և «ցողունը» դուրս է գալիս մի թագավորությունից, որի կողքով անցել են, ինչպես Նաբուգոդոնոսորի դեպքում՝ Դանիելի գրքի չորրորդ գլխում: Մարգարեաբար ծառը թագավորություն է, և երբ մի թագավորություն ավարտվում է, այդ ծառը կտրված է լինում:

Այս հատվածում հիշատակված «ցողունը» դուրս է գալիս կոճղից, ոչ թե վերին ճյուղից: Կոճղով ներկայացված նախկին թագավորությունից առաջ է գալիս «գավազանը»՝ իշխանության խորհրդանիշը, և այդ իշխանությունը կախված է նրանից, թե արդյոք այդ «գավազանը» կրում է վերջին անձրևի պատգամի «բողբոջներն ու ծաղիկները»: Այդ իշխանությունը բխում է մի նախկին թագավորությունից, որ կտրվել է:

«Արմատը» «Հեսսեի արմատն» է, իսկ «կոճղից» դուրս եկող «ընձյուղը» գալիս է այն «կոճղից», որի արմատները Հեսսեի արմատն են: Իշխանություն ծնող ընձյուղը գալիս է կոճղից, բայց Ոստը գալիս է արմատից, և արմատը դրոշն է: Արմատը սկիզբն է, իսկ վախճանը՝ Ոստը:

«Ճյուղ» բառը նշանակում է պահապան կամ ճանապարհացույց: Եսայիան մեզ տեղեկացնում է, որ Ճյուղը գալիս է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Եվ այն օրը յոթ կին պիտի բռնեն մեկ մարդուց՝ ասելով. «Մենք մեր հացը պիտի ուտենք և մեր հագուստը պիտի հագնենք, միայն թե թող քո անունով կոչվենք, որպեսզի մեր նախատինքն վերացվի»: Այն օրը Տիրոջ Շառավիղը պիտի լինի գեղեցիկ և փառավոր, և երկրի պտուղը՝ գերազանց ու վայելուչ Իսրայելի փրկվածների համար: Եվ պիտի լինի, որ նա, ով մնացել է Միոնում, և նա, ով մնացել է Երուսաղեմում, սուրբ պիտի կոչվի, այսինքն՝ յուրաքանչյուր ոք, որ գրված է կենդանիների թվում Երուսաղեմում. երբ Տերը լվացած կլինի Միոնի դուստրերի պղծությունը և մաքրած կլինի Երուսաղեմի արյունը նրա միջից՝ դատաստանի հոգով և այրման հոգով: Եսայիա 4:1–4.

Յոթ կանանց կողմից բռնված «մեկ մարդը» պապն է, որը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ դառնում է յոթից եղող ութերորդը՝ կեղծելով տապանի վրա եղած 8 հոգիներին: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, «այն օրը», «Տիրոջ շառավիղը գեղեցիկ և փառավոր կլինի», «երբ Տերը լվացած կլինի Սիոնի դուստրերի պղծությունը, և Երուսաղեմի արյունը նրա միջից մաքրած կլինի դատաստանի հոգով և այրման հոգով»: Դատաստանի և այրման հոգով մաքրագործումը կատարվում է Ուխտի Պատգամաբերի կողմից՝ Մաղաքիա երեքում, Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: «Գեղեցիկ շառավիղը» հարյուր քառասունչորս հազարն են, որոնք գալիս են ոչ թե կոճղից, այլ Հեսսեի արմատից, որն է դրոշը:

Նրանց իշխանությունը ներկայացված է այն գավազանով, որ առաջ եկավ ընկած թագավորության մի ճյուղից: Ֆիլադելֆիայի թագավորությունը ընկավ 1856-ից մինչև 1863 թվականները, և այդ ընկած թագավորության մեջ հաստատված իշխանությունը վերահաստատվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Երբ այն ճյուղը, որ դրոշն է, բարձրացվում է, հարյուր քառասունչորս հազարի Լատդիկեական շարժումը անցնում է հարյուր քառասունչորս հազարի Ֆիլադելֆիական շարժմանը: Այդ ժամանակ է, որ այն իշխանությունը կամ գավազանը, որ առաջ էր եկել Միլլերական կամ Ֆիլադելֆիական թագավորությունից, ներկայացվում է մի բանալիով, որ դրվում է Եղիակիմի վրա՝ Եսայիա 22:22-ում:

Եվ Դավթի տան բանալին պիտի դնեմ նրա ուսի վրա. և նա պիտի բացի, և ոչ ոք պիտի փակի. և նա պիտի փակի, և ոչ ոք պիտի բացի: Եսայիա 22:22.

Այս համարը նշում է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը և նույնացնում է Եղիակիմին որպես «բանալին» ստացողին: Նախորդ երկու համարներում Լատդիկիայի իշխանությունը վերցվում է Սեբնայից և տրվում Եղիակիմին: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ այն իշխանությունը, որ մի ժամանակ տրվել էր ընտրյալ ուխտի ժողովրդին, վերցվում է Լատդիկեական Յոթներորդ օրվա աղվենտիզմի թագավորությունից և տրվում Ֆիլադելֆյան՝ հարյուր քառասունչորս հազարների շարժման թագավորությանը, որը փառքի թագավորությունն է:

Նա ասաց նրանց. «Իսկ դուք ո՞վ եք ասում, թե Ես եմ»: Եվ Սիմոն Պետրոսը պատասխանեց ու ասաց. «Դու Քրիստոսն ես՝ կենդանի Աստծու Որդին»: Եվ Հիսուսը պատասխանեց ու ասաց նրան. «Երանելի ես դու, Սիմոն Բար-Յովնան, որովհետև մարմինն ու արյունը դա քեզ չհայտնեցին, այլ Իմ Հայրը, որ երկնքում է: Եվ Ես էլ քեզ ասում եմ, որ դու Պետրոս ես, և այս վեմի վրա պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան չեն հաղթի: Եվ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայության բանալիները, և ինչ որ կապես երկրի վրա, կապված պիտի լինի երկնքում, և ինչ որ արձակես երկրի վրա, արձակված պիտի լինի երկնքում»: Մատթեոս 16:16–19.

Իշխանության գավազանը, որ ներկայացված է որպես Պետրոսին տրված բանալի, դրվում է Եղիակիմի ուսին Եսայիա 22:22-ում: Պետրոսը ներկայացնում է այն հարյուր քառասունչորս հազարի ճյուղը, որոնք Քրիստոսի հետ ուխտի մեջ են մտնում կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ: Այդ հատվածում Պետրոսը Կեսարիա Փիլիպպեում է, որը Դանիել տասնմեկի տասներեքից տասնհինգ համարների

Փանիրումն է: Նրա անունը փոխվում է՝ ներկայացնելով ուխտային հարաբերություն, և Պետրոս անունը, երբ քննվում է յուրաքանչյուր տառի թվային դիրքերի բազմապատկմամբ, հավասարվում է 144,000-ի: Իշխանությունը, կամ գավազանը, կամ բանալին, որ դրվում է Եդիակիմի վրա, երբ Սեբնան գնդակի պես նետվում է դաշտի մեջ, այն «գավազանն» է, որ դուրս է գալիս ֆիլադելֆիական միլլերական ադվենտիզմի կոճղից, որը կտրվել էր 1856-ից մինչև 1863:

Պետրոսը ստանում է Աստծո ուխտի ժողովրդի իշխանությունը ցորենի և որոմների բաժանման ժամանակ, որովհետև ցորենը պետք է բարձրացվի որպես Հոգեգալստի երեքուն հացի ընծա: Նախ բաժանվում են որոմները, ինչպես ներկայացված է այն թթխմորով, որ Հոգեգալստի երեքուն հացերի մեջ լինելով՝ հեռացվում է թխման ընթացքով: Գավազանի կամ բանալու իշխանությունը բխում է ընկած թագավորության կոճղից, իսկ դրոշը հանդիսացող ճյուղը գալիս է Հեսսեի արմատից և Հեսսեի արմատն է, որովհետև Հիսուսը որևէ բանի վերջը պատկերում է որևէ բանի սկզբով: Արմատը սկիզբն է, իսկ ճյուղը՝ վերջը: Այս մարգարեական կիրառությունը չէ, որ կարող են հասկանալ Քրիստոսի ժամանակվա կամ այսօրվա բառախաղով զբաղվող հրեաները, որովհետև դա վերջին անձրևի մեթոդաբանության առաջնային սկզբունքն է, և այն ներկայացված է նաև որպես Դավթի տան բանալի: Բանալին բացում է Դավթի տան դուռը, որը փակված էր: Բանալին բացում է երկնային սրբարանի՝ Դավթի տան դուռը: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի ալֆան կրկնվում է կիրականօրյա օրենքի օմեգայում:

Եսսեի որդի Դավիթը արձանագրում է մի հանելուկ, որը Քրիստոսի օրերում վիճաբանող հրեաների հետ ամեն հետագա քննարկման ավարտը նշանավորեց, և այսպիսով նշանավորեց հրեաներին տրված Նրա վկայության ավարտը:

Սաղմոս Դավթի: Տերն ասաց իմ Տիրոջը. «Նստիր Իմ աջ կողմը, մինչև որ Քո թշնամիներին Քո ոտքերի պատվանդան դարձնեմ»: Տերը պիտի ուղարկի Քո զորության գավազանը Սիոնից. տիրիր Քո թշնամիների մեջտեղում: Քո ժողովուրդը հոժար կլինի Քո զորության օրը, սրբության վայելչության մեջ, արշալույսի արգանդից. Դու ունես Քո երիտասարդության ցողը: Տերը երդվել է և չի զոջա. «Դու քահանա ես հավիտյան՝ ըստ Մելքիսեդեկի կարգի»: Սաղմոսներ 110:1-4:

Պաղմոնին որոշեց այս հատվածը տեղադրել Սաղմոս 110-ում, որը, անշուշտ, մաթեմատիկայի աշխարհում մեկ այլ թիվ է, որ ճանաչվում է որպես հատուկ թիվ: «220»-ի կեսը և «11»-ի տասնապատիկը հոգուն պիտի մղեն ակնկալելու, որ «110» թիվը մի նշանակություն է պարունակում, և այդպես էլ կա, ինչպես և հենց այս հատվածը: Սա Դավթի սաղմոս է, իսկ Դավիթը հարյուր քառասունչորս հազարի խորհրդանիշն է, ուստի սա այգու երգից մի խոսք է, որը Մովսեսի և Գառան երգն է: Այն ցույց է տալիս, թե երբ այգու նախկին մշակները շրջանցվում են, և այգին տրվում է հարյուր քառասունչորս հազարին: Երբ դա տեղի է ունենում, դա «քո զորության օրն» է՝ համընկնելով Պենտեկոստեի զորության հետ՝ Պենտեկոստեական ժամանակաշրջանի գագաթնակետին:

Աստծո ժողովուրդը «կամավոր» կլինի այն օրը, երբ նրանք պիտի ելնեն «առավոտյան արգանդից»՝ «քո երիտասարդության ցողով»։ Նոր ծնունդը դարձի և կյանքի խորհրդապատկեր է։ Հարյուր քառասունչորս հազարը արգանդից վերցվեցին 2023 թվականի հուլիսին, և նրանք ծնվեցին իրենց երիտասարդության ցողով, որովհետև ծնվեցին Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամի մեջ, ինչը սկզբում եղավ նաև միլլերականների հետ, այսինքն՝ նրանց «երիտասարդության» ժամանակ։ Դա նույն ցողն է, որովհետև դա ալֆա պատմության կրկնությունն է օմեգա պատմության ներսում։ Նրանց «գորացման» «օրը», երբ Շեքսպիրը քշվում է «իր պաշտոնից, և» իր «դրությունից», և Եղիակիմը «ցած է քաշվում», հարյուր քառասունչորս հազարը դառնում են օմեգա քահանաներ, որովհետև նրանք կազմվում են Մելքիսեդեկի կարգի համաձայն, քանի որ հարյուր քառասունչորս հազարը մահ չեն ճաշակի, կամ, ինչպես Մելքիսեդեկի դեպքում, նրանք քահանաներ են հավիտյան։

«Նրա գործության օրը» Տերը պիտի ուղարկի «Իր գործության գավազանը Սիոնից»։ Նրա թագավորությունների՝ թե՛ շնորհի (արդարացման) և թե՛ փառքի (սրբագործման) իշխանությունը դրվել է նրանց վրա, ովքեր կրում են Նրա փառքի պսակը, որովհետև նրանք ներկայացնում են Նրա թագավորությունը։ Նրանք ուղարկվում են Սիոնից, որովհետև Սիոնի նշանակությունը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշմը։

Երբ փարիսեցիները միասին էին հավաքված, Հիսուսը նրանց հարցրեց՝ ասելով.
«Ի՞նչ եք մտածում Քրիստոսի մասին. ո՞ւմ որդին է Նա»։ Նրան ասացին. «Դավթի որդին»։

Նա նրանց ասում է. «Ապա ինչպե՞ս է Դավիթը Հոգով նրան Տեր կոչում»՝ ասելով.
«Տերն ասաց իմ Տիրոջը. Նստի՛ր իմ աջ կողմը, մինչև քո թշնամիներին քո ոտքերի պատվանդան դնեն»։ Արդ, եթե Դավիթը նրան Տեր է կոչում, ինչպե՞ս է նա նրա որդին»։

Եվ ոչ ոք ի գործու չէր նրան մի բառ անգամ պատասխանելու, և այդ օրից հետո ոչ ոք այլևս չէր համարձակվում նրան հարցեր տալ։ Մատթեոս 24:41–46.

Դավթի մարգարեական առնչությունը Քրիստոսի հետ՝ ալֆայի և օմեգայի, այսինքն՝ սկզբի և վախճանի առումով, «տող առ տող» մեթոդաբանության հիմնական կանոնն է, և այդ կանոնը վիճաբանող հրեաները չէին կարող ըմբռնել առավել, քան Լատդիկեական Յոթերորդ օրվա ադվենտիստը կարող է հասկանալ, որ Միլլերի հետևորդների պատմությունն «Կեսգիշերյան աղաղակի» լուրի ժամանակ այն վայրն էր, ուր երկնքի ցողը թափվեց ադվենտիզմի երիտասարդության օրերին։ Քո երիտասարդության «ցողը» հարյուր քառասունչորս հազարի վրա է, և այն սկսեց ցողել 9/11-ին, իսկ կիրակնօրյա օրենքը «գործության օրն» է, երբ մնացորդը օծվում է որպես քահանաներ՝ Մելքիսեդեկի կարգի համաձայն։

Լատդիկեացի Յոթերորդ օրվա ադվենտականության կոճղից (զինվորյալ եկեղեցին) դուրս է գալիս ոստը (հաղթական եկեղեցին), մինչդեռ Հեսսեի արմատից հարյուր քառասունչորս հազարը՝ փառավոր պտղի ոստը, բարձրացվում են որպես շարժական

ընծա նրա գործության օրը:

Այս մտքերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Առականեր առաջին»

«1850 թվականի ապրիլի 1-ին՝ «Փոքր Հոտին»»

«Սիրելի եղբայրներ՝ ր.—Հունվարի 26-ին Տերն ինձ մի տեսիլք տվեց, որը պիտի պատմեմ: Ես տեսա, որ Աստծու ժողովրդի մի մասն անզգա ու թմրած էր, և միայն կիսով չափ էր արթուն, և չէր գիտակցում այն ժամանակը, որում այժմ ապրում էինք. և որ «կեղտահան խոզանակով» «մարդը» ներս էր մտել, և ոմանք վտանգի մեջ էին, որ սրբվեն-տարվեն: Ես աղաչեցի Հիսուսին, որ փրկի նրանց, մի փոքր էլ խնայի նրանց և թույլ տա, որ տեսնեն իրենց ահավոր վտանգը, որպեսզի պատրաստվեն, նախքան հավիտյանս հավիտենից ուշ լինելը: Հրեշտակն ասաց. «Կործանումը գալիս է ինչպես մի հզոր մրրիկ»: Ես աղաչեցի հրեշտակին, որ գթա և փրկի նրանց, ովքեր սիրում էին այս աշխարհը, կապված էին իրենց ունեցվածքին, և պատրաստ չէին կտրվել դրանցից ու զոհել դրանք, որպեսզի առաքյալներին արագ ուղարկեն իրենց ճանապարհով՝ կերակրելու քաղցած ոչխարներին, որոնք կորչում էին հոգևոր կերակուրի պակասից»:

«Երբ տեսնում էի խեղճ հոգիների, որ կորչում էին ներկայիս ճշմարտության պակասից, և ոմանք, որոնք դավանում էին, թե հավատում են ճշմարտությանը, թողնում էին, որ նրանք մեռնեն՝ զլանալով Աստծո գործն առաջ տանելու համար անհրաժեշտ միջոցները, այդ տեսարանը չափազանց ցավալի էր, և ես աղաչեցի հրեշտակին, որ այն հեռացնի ինձնից: Ես տեսա, որ երբ Աստծո գործը պահանջում էր նրանց ունեցվածքից մի մասը, ինչպես այն երիտասարդը, որ եկավ Հիսուսի մոտ, [Matthew 19:16–22.] նրանք տրտմած հեռանում էին. և որ շուտով հեղեղող պատուհասը պիտի անցներ ու sweeping նրանց բոլոր ունեցվածքը, և այն ժամանակ արդեն չափազանց ուշ պիտի լինեի գոհաբերել երկրային բարիքները և գանձ կուտակել երկնքում»:

«Այնուհետև ես տեսա փառավոր Քավչին՝ գեղեցիկ և սիրելի, որ Նա թողեց փառքի ոլորտները և եկավ այս խավար ու միայնակ աշխարհը, որպեսզի տա Իր թանկագին կյանքը և մեռնի՝ արդարը անարդարների համար: Նա կրեց դաժան ծաղրն ու մտրակահարությունը, և կրեց փշերից հյուսված պսակը, և պարտեզում Նրա քրտինքը եղավ արյան խոշոր կաթիլների պես, մինչ ամբողջ աշխարհի մեղքերի բեռը Նրա վրա էր: Հրեշտակը հարցրեց. «Ինչո՞ւ»: Ո՛վ, ես տեսա և իմացա, որ դա մեզ համար էր. մեր մեղքերի համար Նա կրեց այս ամենը, որպեսզի Իր թանկագին արյամբ մեզ փրկագնի Աստծուն»:

«Ապա դարձյալ իմ առաջ ներկայացվեցին նրանք, ովքեր պատրաստ չէին հրաժարվել այս աշխարհի բարիքներից՝ կործանվող հոգիներին փրկելու համար՝ նրանց ճշմարտությունն ուղարկելով, մինչ Հիսուսը կանգնած է Հոր առաջ՝ նրանց համար աղերսելով Իր արյունը, Իր տառապանքները և Իր մահը, և մինչ Աստծո պատգամաբերները սպասում էին՝ պատրաստ նրանց տանելու փրկարար ճշմարտությունը, որպեսզի նրանք կնքվեին կենդանի Աստծո կնիքով: Ոմանց

համար, ովքեր դավանում էին, թե հավատում են ներկա ճշմարտությանը, դժվար էր անել նույնիսկ այնքան քիչ, որքան Աստծո պատգամաբերներին տալ Աստծո իսկ փողը, որը Նա նրանց էր վստահել՝ որպես տնտեսներ դրա վրա»:

«Այնուհետև չարչարված Հիսուսը՝ Իր գոհաբերությամբ և այնքան խոր սիրով, որ Իր կյանքը տվեց նրանց համար, կրկին ներկայացվեց ինձ. ապա՝ նրանց կյանքերը, ովքեր խոստովանում էին, թե Իր հետևորդներն են, ունեին այս աշխարհի բարիքները և փրկության գործին օգնելը համարում էին այնքան մեծ բան: Հրեշտակն ասաց. «Մի՞ թե այդպիսիք կարող են մտնել երկինք»: Մյուս հրեշտակը պատասխանեց. «Ո՛հ, երբե՛ք, երբե՛ք, երբե՛ք: Նրանք, ովքեր երկրի վրա չեն հետաքրքրվում Աստծո գործով, երբեք չեն կարող վերնում երգել փրկագնող սիրո երգը»:

«Ես տեսա, որ այն արագ գործը, որ Աստված անում էր երկրի վրա, շուտով արդարությամբ պիտի կարճվի, և որ սրընթաց պատգամաբերները պետք է շտապեն իրենց ճանապարհով՝ փնտրելու ցրված հոտը: Մի հրեշտակ ասաց. «Մի թե բոլորը պատգամաբերներ են: Ո՛հ, ո՛հ, Աստծո պատգամաբերները պատգամ ունեն»»:

«Ես տեսա, որ Աստծո գործը խոչընդոտվել և անարգվել էր ոմանց կողմից, որոնք շրջագայում էին՝ չունենալով Աստծուց տրված որևէ պատգամ: Այդպիսիք պիտի Աստծուն հաշիվ տան յուրաքանչյուր դոլարի համար, որ գործածել են ճամփորդելու վրա այնտեղ, ուր գնալը իրենց պարտականությունը չէր. որովհետև այդ դրամը կարող էր նպաստել Աստծո գործին, իսկ դրա պակասի պատճառով հոգիներ սովահար մնացին և մեռան՝ հոգևոր կերակուրի պակասից, որը կարող էր տրվել նրանց Աստծո կանչված և ընտրված պատգամաբերների միջոցով, եթե նրանք միջոցներ ունենային»:

«Հզոր սասանումը սկսվել է և պիտի շարունակվի, և դուրս պիտի սասանվեն բոլոր նրանք, ովքեր պատրաստ չեն ճշմարտության համար ամուր բռնելու և աննահանջ դիրք գրավելու, և գոհաբերելու Աստծու և Նրա գործի համար: Հրեշտակն ասաց. «Մի թե կարծում եք, թե որևէ մեկը պիտի հարկադրվի գոհաբերելու: Ո՛հ, ո՛հ: Դա պետք է լինի կամավոր ընծայաբերություն: Ամբողջը պիտի պահանջվի՝ այդ արտը գնելու համար»:
—Ես աղաղակեցի առ Աստված, որ խնայի Իր ժողովրդին, որոնցից ոմանք թուլանում և մեռնում էին»:

«Ես տեսա, որ նրանք, ովքեր ուժ ունեն աշխատելու իրենց ձեռքերով և օգնելու պահպանել գործը, այդ ուժի համար նույնքան պատասխանատու էին, որքան մյուսները՝ իրենց ունեցվածքի համար»:

«Այնժամ ես տեսա, որ Ամենակարող Աստծո դատաստանները շուտով գալիս էին: Ես աղաչեցի հրեշտակին, որ իր լեզվով խոսի ժողովրդին: Նա ասաց. «Մինա լեռան բոլոր որոտներն ու կայծակները չէին շարժի նրանց, ովքեր չեն շարժվում Աստծո խոսքի պարզ ճշմարտություններով. ոչ էլ հրեշտակի պատգամը նրանց կարթնացներ»» Review and Herald, April 1, 1850.